

La caiguda de Rocard

Michel Rocard ha pagat els recents mals resultats dels socialistes francesos. El recanvi passa, segons Ernest Udina, per Jacques Delors i la credibilitat del PSF.

Occhetto va dimitir a Itàlia i a Rocard l'han cessat els seus companys del PSF. Les eleccions europees, que no han fet dimitir els dos caps de govern que han experimentat grans derrotes –Major i González– han provocat en canvi la caiguda de dos líders històrics de l'esquerra en l'oposició. La culpa: Occhetto, malgrat les expectatives de fa un any, ha deixat el seu Partit Democratico de la Sinistra en un 18,5% de vots, i encara pitjor Rocard, amb un 14,5%, la xifra més baixa del socialisme francès en els quasi catorze anys de mandat de Mitterrand.

Hi ha un component ben personal en la caiguda de Rocard. És increïble que el “déu” del partit, el seu fundador i ara president de la República, donés ales a la candidatura del seu amic, enfangat en tants afers de corrupció. Tapie, és en aquest sentit una “victòria pòstuma” d'un Mitterrand desgastat, que sempre havia considerat poc sòlid aquest Rocard a qui no va tenir més remei que fer primer ministre, però va resultar el millor sens dubte que ha tingut Mitterrand.

Hi ha, però, un factor que pesa encara més en la caiguda de Rocard. Ja no era l'home que l'abril del 93 provocà un “big bang” que semblava el naixement d'un nou socialisme modern. Malgrat el relatiu èxit en les municipals de la passada tardor, ara es descobreix que el seu gran error fou la discutida conquesta del càrrec

ARXIU

Michel Rocard. Els “barons” del PSF l'han cessat.

de primer secretari del PSF. No per l'habilitat, o les maniobres, amb què va accedir al càrrec, sinó perquè no va preveure que seria víctima del que se'n diu “els corrents organitzats” del PSF, que en realitat no responen a moviments de base, sinó a ànsies de poder dels “barons” del partit.

El necessari equilibri entre aquests i ell mateix, ha anat traient a Rocard la històrica component d'utopia i realisme, de modernitat, que sempre ha tingut el seu discurs. L'utòpic i populista Tapie, el Berlus-

coni de l'esquerra francesa, li ha tret en canvi molts vots. Una vegada més, en el PSF han dominat els personalismes, que han costat el càrrec i potser la carrera a un home d'extraordinària categoria política.

El recanvi, Emmanuelli, fill d'obriers comunistes, ja ha llançat l'habitual discurs “guerrista”, és a dir, *gauchiste* a la francesa. Curiosament, però, la solució a un molt ferit PSF li pot venir d'un Delors que té carnet però que va començar la carrera amb el gaullista Chaban Delmas, en temps de Pompidou, i que és també un renovador en la modernitat, més o menys en la línia de Rocard. Però és sobretot cristià.

Pot acceptar Delors ser el candidat a president i pot derrotar Chirac, donat el seu gran prestigi entre els francesos llaurat a Brussel·les. I encara més: potser a curt termini la seva filla Martine Aubry –França encara no ha evolucionat tant com perquè les dones casades no hagin de renunciar obligatòriament al seu cognom i agafar el del marit– serà la primera secretària del PSF. És, avui per avui, *l'étoile qui monte*.

El problema del PSF, com el del PDS italià, no és, però, tant de persones com de credibilitat i d'innovació de programa. És el gran problema dels socialismes de l'Europa del Sud, agreujat pels casos de corrupció i per una crisi econòmica i de valors que qüestiona els valors tradicionals de les esquerres. **Ernest Udina**

I ara què?

Fabià Estapé fa un repàs concís dels darrers despropòsits que ha viscut l'estat. El guió d'aquesta història descriu una idiosincràsia típicament espanyola.

La jornada electoral ha tingut els resultats que tothom sap: hi ha hagut una desfeta del PSOE i una pujada espectacular del partit del senyor del bigoti, José María Aznar, nét del director de *La Vanguardia* i ex-ambaixador del general Franco a Buenos Aires, Washing-

ton i Rabat. Hi ha famílies predestinades.

Al mateix temps que creixia la gent del PP hi ha hagut una pujada sensible dels homes del califa de Còrdova: Izquierda Unida-Iniciativa per Catalunya han més que doblat els seus escons. Quina hora perquè Ciprià Ciscar

assumeixi noves i grans responsabilitats!

Fa pocs mesos els ministres de nissaga valenciana eren quatre: en queden només dos, perquè Antoni Asunción, en un gest que l'honora, va dimitir així que l'ex-director general de la Guàrdia Civil, Luis Roldán, es va fer fonedís. Un altre minis-

tre: Vicent Albero, que no deixava d'apuntar certes qualitats en Agricultura, va passar comptes i es va trobar (se n'ha de ser, de ruc!) que fa uns anys havia fet el llest amb Finances, i això que fa poc era senyal de llestesa ara es paga amb dimissions. Albero ha dimitit de ministre, de diputat i de dirigent socialista.

El clima de desordre moral en el qual es van fer les eleccions no podia ser pitjor per al Govern: el primer civil que el Govern tria perquè comandí el cos creat l'any 1844 pel Duque de Ahumada es transforma en un trinxà de múltiples vides privades i es dóna a la despesa del diner públic.

Però, ja abans, l'ínclit governador del

Banc d'Espanya, Mariano Rubio Gimeno, es trobava enredat fins al coll en un afer d'infracció tributària. Tot el lligava a la fi del banc Ibercop i a les seves relacions dubtoses (quin eufemisme!) amb l'antic Síndic de la Borsa de Valors de Madrid, Manuel de la Concha López-Irla, company de Rubio des dels bancs de la facultat de Ciències Econòmiques de Madrid. Fins on porta l'amistat!

Tota la història d'Ibercop, ja sabuda fa dos anys, fa pudor. Una societat Schaff Investment és constituïda pel cunyat, un argentí que fa unes setmanes sembla consagrat al cant dels tangos de Buenos Aires. El fet més curiós és que en fa dos Rubio mateix explicava a Felipe Gon-

zález totes aquestes *casualidades*. Casualitat o fe de vida. Afegim-hi que ningú no vol saber qui són els veritables propietaris de Schaff Investment: la sospita més probable en situa els "amos" a Panamà, en una societat que es diu Interfides. Mirin, jo he estat algunes vegades a Panamà: a banda plàntans i fruites diverses, Panamà produeix "societats anònimes". Quan jo hi era, es parlava d'unes 200.000. Bona collita, i fora de Deuda.

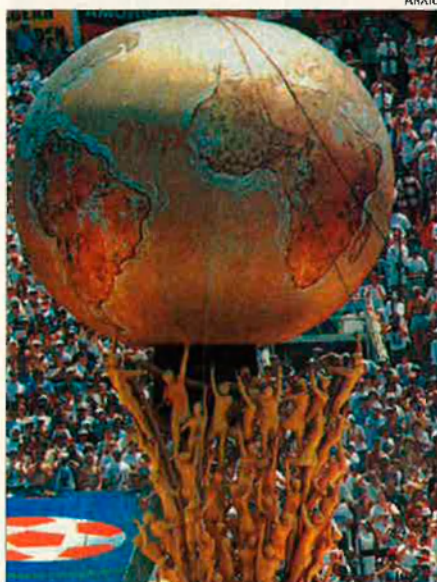
I mentre el senyor De la Concha s'està a Alcalà-Meco, el senyor Rubio rep en plena closca un pastís de nata tirat... per un dels fills de Ruiz Mateos. Tot va bé, com poden veure. **Fabià Estapé**

Un castell de bombolles de cava

Les inauguracions dels Mundials de Futbol tenen, a parer de Jordi Balló, uns dèficits i unes diferències significatives respecte a les dels Jocs Olímpics.

Hem jutjat amb severitat l'acte inaugural del Mundial de Futbol —dir-li cerimònia és excessiu, de litúrgia res de res— perquè inevitablement teníem a la vista la nostra *performance* dels Jocs Olímpics de Barcelona. Tot i que la comparació és injusta —pel volum de l'un esdeveniment i de l'altre— ressaltem els tres elements que hi podem reconèixer d'un acte a l'altre. En primer lloc la idea de convertir els gimnastes en lletres —a l'estil d'aquell "Hola!"— que anessin donant peu a cada país participant. No era una mala solució i menys en el país que ha fet del disseny gràfic un signe d'identitat turística. Després el material en forma de mosaic gaudinià que lluien els ventalls que aixoplugaven els ballarins: iguallet que el que s'havia construït per al mar de La Fura dels Baus. Finalment la bola del món que s'enlairà com si fos un planeta dels Comediants: apunt totalment banalitzat perquè aquesta esfera universal un cop treta la pell esdevenia pilota d'or sustentada per un castell de noies daurades, ben bé com una Colla Jove transvestida de *burubujas* d'aquell cava que tant els agrada als americans.

O sigui que l'esforç hi era, el problema és que no hi havia cap missatge dramàtic a transmetre. Els Mundials de Futbol tenen un *handicap* molt fort respecte als Jocs Olímpics: els atletes no són, com a

Els EUA allotgen els Mundials 94. La inauguració fou molt americana.

col·lectiu transnacional, gent admirada pel públic. Fer sortir a l'estadi a tots els futbolistes que hi han de participar no té el mateix efecte que l'informe massa esportiva dels Jocs. En un Mundial de Futbol, els equips no van a gaudir-hi sinó estrictament a guanyar fent servir totes les arts possibles. Els futbolistes són l'elit ultraprofessional i ningú no els hi reconeix ni un bri de sacrifici. Aquesta poe-

sia de l'esforç queda només per a alguns països africans capaços de demostrar una certa joia en l'esdeveniment, però fins i tot aquesta excepció tindrà data de caducitat. En general no tenen aquesta humilitat jovial que els fa dignes d'aplaudiment. Com a mínim al començar, pels que guanyin ja serà tota una altra cosa.

Sense el material humà bàsic per sustentar l'emoció, els actes inaugurals dels Mundials es limiten a complir amb més o menys elegància però sense un argument que porti a l'apoteosi. En aquest sentit és lògic que l'acte inaugural acabés amb la glorificació del propi trofeu. Us imagineu una cerimònia olímpica que acabés amb una medalla d'or gegant? Seria considerat d'un mal gust suprem, lluny de l'esperit esportiu. En canvi els Mundials de Futbol d'Estats Units ho han fet i a ningú li ha semblat que fos contradictori amb l'esperit de la competició, al contrari.

Sóc dels que pensen que el to informal dels discursos amb els mandataris rodejats de gent normal de graderia —i qui podria dubtar-ho que ho eren de normals!— és la millor aportació americana a aquesta cerimònia. En el país del "Políticament correcte", aquest aparent descontrol ha estat una lliçó particularment agradable. Evidentment a Hitler això no li hauria passat mai. Però només calia